

Hồi 42

Tiền thế kim sinh

ô Song Nữ ngồi trong góc sảnh đường tối đen, lòng đầy hoang mang.

Lồng ngực như bị đá chèn, đau nhức khó chịu, thân thể yếu đuối vô lực, hô hấp khó khăn. Hiện tại nàng hy vọng nhất là quên đi tất cả chuyện phát sinh ở Tinh Trúc Các, quên Vân Mộng nữ thần của Ô Tử Hư, rời khỏi Hồng Diệp Lâu, rời khỏi Lạc Dương thành, vĩnh viễn không trở lại nữa.

Chỉ hận nàng biết bản thân tuyệt không thể bỏ đi vào lúc này.

Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Những thứ nàng thấy ở Tinh Trúc Các phải chăng chỉ là ảo tưởng, bởi vì nàng đã ngã bệnh, hay là như Ô Tử Hư nói, liên quan đến oan nghiệt kiếp trước. Nếu như tất cả đều do Vân Mộng nữ thần an bài, thì để chứng minh điều gì đây? Vân Mộng nữ thần có ý đồ và mục đích gì đối với nàng?

Cửa lớn nhẹ nhàng mở ra.

Vô Song Nữ có chút hoang mang lo sợ, tựa như không hiểu đang phát sinh chuyện gì, đưa mắt nhìn về phía cửa, trong tầm nhìn mơ hồ loáng thoáng thấy một bóng người cao gầy xuất hiện ngoài cửa.

Trái tim của Vô Song Nữ suýt nữa muốn nhảy tung ra ngoài, sự sợ hãi lan khắp người nàng, khiến cơ thể nàng co rút, không nói ra lời, tựa như rớt vào cơn ác mộng sống động.

Con người đó, không phải chính là người xuất hiện trong ảo giác đã qua sao? Ấn tượng sâu sắc như thế, nàng tuyệt đối không thể nhận lầm.

Ánh mắt người đó nhìn trên người nàng, áy náy thốt: "Vừa hay có người tuần đêm đi qua bên ngoài, ta không muốn bị người nhìn thấy, vì thế tránh vào trong phòng, may mà cửa đang để hở, bằng không nếu ta xuyên cửa sổ vào, càng làm cô nương hiểu lầm. Cô nương không sao chứ!".

Vô Song Nữ tỉnh táo lại, nhìn kỹ càng, bỗng thấy là cừ nhân giết cậu nàng - Cô Nguyệt Minh, sự chấn động trong lòng không giảm mà còn tăng thêm.

Cô Nguyệt Minh nhíu mày nhìn nàng hỏi: "Cô nương phải chăng người không được khỏe?".

Vô Song Nữ hít sâu một hơi, miễn cưỡng áp chế xúc cảm đang như sóng cồn trong lòng, lắc đầu đáp: "Ta không sao! Đã khuya thế này, Cô tiên sinh chắc biết nên làm thế nào?".

Cô Nguyệt Minh điềm điềm thốt: "Ta từ trước đến giờ không phải là người tự tiện. Nếu như cô nương không phản đối, ta muốn trước hết cài cửa lại. Ta có thể bảo đảm, sau khi nghe qua những gì ta nói, cô nương tuyệt không hối hận để ta lưu lại".

Vô Song Nữ lạnh lùng nói: "Bất luận ngươi nói cái gì, ta đều không thấy hứng thú, mời ngươi lập tức đi cho".

Cô Nguyệt Minh quay người, lưng xoay về phía nàng, bình tĩnh nói: "Tiết Đình Hao là phục độc tự tận".

Vô Song Nữ thân kiều rung động, nói không ra lời.

Cô Nguyệt Minh nhẹ nhàng khép cửa lại, sau đó chuyển thân đi về phía nàng, đến ngồi xuống bên kia bàn đối diện nàng, không gây ra âm thanh nào.

Mũi y tràn ngập hương thơm quen thuộc, lòng y dâng lên cảm giác bình yên và an tĩnh chưa từng có, dường như từ khi trưởng thành đến giờ, y lần đầu hưởng thụ được chân lý của sinh mệnh. Bầu trời sao chiếu vào từ cửa sổ hai bên vách, bỗng chốc cả sảnh đường u nhã biến thành trung tâm của vũ trụ, tất cả thứ khác, ở trong thời không đó, đều chậm chậm xoay chuyển quanh nó.

Quả tim Vô Song Nữ chùng hẫng xuống, hiểu rằng Cô Nguyệt Minh không những nhận ra mình, còn đoán được mình là con gái của Phu Mãnh. So với Cô Nguyệt Minh, nàng thật quá non nớt.

Cô Nguyệt Minh nhẹ nhàng thốt: "Tối đó ta bám theo cô nương thâm nhập Vân Mộng Trạch, bị Tiết tiên bối dùng hỏa quang dẫn dụ truy thẳng đến Tương Phi Từ trong Ban Trúc Lâm phía nam Trạch. Nếu ta không đoán nhầm, Tiết tiên bối chắc sớm đã thấy cô nương, ông ta đối với Vân Mộng Trạch rõ như lòng bàn tay".

Vô Song nữ lạnh lùng nói: "Vì sao phải nói với ta mấy chuyện này chứ? Ngươi không phải phụng mệnh truy bắt cứu cứu của ta sao? Ta cũng là khâm phạm. Có bản lãnh đến bắt ta đi!".

Cô Nguyệt Minh điềm điềm thốt: "Cô nương muốn biết sự việc phát sinh mười năm trước ở Vân Mộng Trạch không? Đây chính là nguyên nhân Tiết tiên bối muốn dốc hết oan khuất trong lòng với ta, mà ông ta làm như thế, chẳng những là suy nghĩ cho cô nương, càng hy vọng ta có thể khôi phục danh dự cho Phu tướng quân".

Vô Song Nữ thân kiều kịch chấn, cuối cùng cũng nhìn y.

Cô Nguyệt Minh nhìn chăm chăm về phương xa, không đón ánh mắt nàng, chậm chậm nói: "Chuyện này phải nói khởi đầu từ mười năm trước, Phu tướng quân phụng mệnh vua đến Vân Mộng Trạch tìm một cái hộp kỳ dị trong cổ thành, hộp này gọi là Sở hạp, mặt hộp có khảm bảy viên dạ minh châu phát ánh sáng vàng. Sở hạp vì thế có giá trị liên thành, nhưng dị bảo chân chính lại cất giấu trong hộp. Còn đó là vật gì, Phụng công công có lẽ biết, Tiền Thế Thần chắc cũng biết rõ. Ngoại trừ hai người bọn chúng, Mâu Xuyên cũng chắc chắn là kẻ biết chuyện. Cô nương có hứng thú nghe tiếp không?".

Vô Song Nữ nghe đến toàn thân phát rét, tâm thần run rẩy, mỗi câu của Cô Nguyệt Minh đều giống như sóng dữ đập vào lòng nàng, nàng không thể khống chế xung động trong lòng, lên tiếng hỏi: "Rốt cuộc cha ta là sống hay chết?".

Cô Nguyệt Minh vô cùng xót xa, y cảm thụ sâu sắc sự khủng hoảng và đau khổ trong lòng nàng, lãnh hội được tâm tình của nàng, y chưa bao giờ lưu tâm cảm thụ của một người khác như thế.

Lên tiếng đáp: "Lệnh tôn đích xác thành công tiến vào cổ thành, tìm được Sở hạp trong truyền thuyết. Bất hạnh trên đường ly khai cổ thành, trúng ám toán được sắp xếp chặt chẽ của địch nhân. Theo phỏng đoán của ta, lệnh tôn tuy cũng trúng độc, nhưng vẫn có năng lực bảo vệ Sở hạp chạy ngược về cổ thành, sau đó ở trong thành độc phát thân vong".

Hai dòng nước mắt không thể khống chế tuôn xuống, đầm ướt gò má Vô Song Nữ, thanh âm nàng run rẩy hỏi: "Ta sao biết lời ngươi nói là thật hay là giả chứ?".

Cô Nguyệt Minh nhìn qua nàng.

Vô Song Nữ khẽ cúi đầu tránh ánh mắt của y. Ngay cả nàng cũng không hiểu bản thân vì sao ở trước mặt nam tử mà mình luôn xem là cừu nhân, hận đến thấu xương, lại biến thành yếu đuối như thế.

Cô Nguyệt Minh thành khẩn thốt: "Cô nương nên biết lời của ta câu nào cũng là thật, bởi vì ta không có lý do để gạt nàng. Nếu như ta là loại người như cô nương tưởng tượng, ta không thể theo di ngôn của cậu nàng, lưu lại thi thể của ông ta để cô nương xử lý hậu sự cho ông ta, mà sẽ đem thi thể ông ta giao cho kẻ cầm đầu Xưởng Vệ là Quý Nhiếp Đề, báo công lãnh thưởng".

Vô Song Nữ xao động trong lòng, Cô Nguyệt Minh nói đúng, vì sao đạo lý đơn giản như thế mà mình không nghĩ ra. Nghĩ đến đây, sự bi thống trong lòng cũng giảm bớt, kéo ống tay áo lau nước mắt.

Đồng thời trong lòng như có một thanh âm lên tiếng, cha thật sự không phải là loại người thấy lợi quên nghĩa, vứt bỏ vợ con, mà là một anh hùng. Ý nghĩ này đã giải khai phần lớn lời độc chú mệnh vận trên người nàng, thế nhưng nàng vẫn không có cảm giác trút được gánh nặng đã nhiều năm trên lưng, tâm tình ngược lại còn thêm nặng nề.

Vô Song Nữ trầm giọng hỏi: “Là ai hại chết cha ta?”.

Ánh mắt Cô Nguyệt Minh nhìn ra bầu không đen tối trên Quả Biểu Trì bên ngoài cửa sổ, đáp: “Kẻ giết đây là Tiền Thế Thần, xuất thủ là Qua Mặc, đó là người từ trong nước bắn tên ám toán ta, nàng nhớ không? Ta còn hỏi cô nương có nhìn thấy đầu tên tẩm độc hay không. Qua Mặc không những giỏi phục kích ám sát, còn là cao thủ dùng độc”.

Nếu ban đầu vẫn có một điểm hoài nghi, lúc này điểm hoài nghi đó cũng đã biến mất. Vô Song Nữ ở ngoài Tương Phi Từ đựng đầu Qua Mặc, sau khi thoát thân một lòng một ý báo phục Cô Nguyệt Minh, tuyệt không để Qua Mặc trong lòng, chưa từng nghĩ đến ý đồ và động cơ chặn đường của Qua Mặc, đến lúc này Cô Nguyệt Minh nói ra Tiền Thế Thần và Qua Mặc mới là cừ nhân chân chính, nàng liền hiểu rõ ngày ấy Qua Mặc vì sao xuất hiện ở nơi đó, lại muốn kiểm tra di thể trên lưng ngựa là người nào.

Vô Song Nữ hỏi: “Những gì người đang nói đều là chuyện cơ mật, vì sao lại chịu thổ lộ cho ta biết? Bọn ta không phải ở vị trí đối lập sao?”.

Cô Nguyệt Minh chậm chậm buông từng lời: “Ngày đó ta đến bến đò, thấy cô nương nhìn cáo thị treo thưởng bắt Ngũ Độn Đạo đến nhập thần, ta sinh ra cảm giác chưa từng có, phảng phất đã trước đây rất rất lâu, trong một kiếp luân hồi nào đó, cô nương từng nói qua một câu với ta, chỉ là ta thế nào cũng nhớ không ra câu đó, vì thế nhìn không được bắt chuyện với cô nương, bị cô nương hiểu lầm là lãng tử phiêu bạt. Sự thật thì ta là một người cô độc, chưa từng bắt chuyện với nữ tử lạ, càng không thích nói chuyện với người khác”.

Vô Song Nữ rung động một hồi trong lòng, nếu nàng không phải nhận ra Cô Nguyệt Minh chính là nam tử bóng dáng xuất hiện trong ảo giác của nàng, chưa nghe lời Ô Tử Hư nói, nàng sẽ cho rằng mấy lời loại này của Cô Nguyệt Minh là thủ đoạn theo đuổi của y, còn nàng tuyệt sẽ không có bất kỳ cảm giác nào. Thế nhưng hiện tại mỗi câu Cô Nguyệt Minh nói ra, đều chọc thẳng vào lòng nàng, Nàng biết y không có nói bậy bạ, từ khi bắt đầu vào Vũ Trúc Các, kiếm thủ đáng sợ độc lai độc vãng này chưa có một lời hoang ngôn nào.

Nàng cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Dường như minh bạch tất cả, lại dường như cái gì cũng không minh bạch.

Cô Nguyệt Minh điềm tĩnh thốt: “Trước khi cô nương tập kích ta ở ngoài Vân Mộng Trạch, ta đã đoán cô nương là ái nữ của Phu tướng quân, ta biết trong cõi U minh, có đôi tay

vô hình, đem mệnh vận của ta và cô nương buộc lại với nhau, hôm nay bọn ta có thể bình tâm tĩnh trí ngồi một chỗ nói chuyện, tình không phải là ngẫu nhiên”.

Vô Song Nữ nghe bản thân yếu ớt vô lực hỏi: “Sao có thể có chuyện như thế?”.

Cô Nguyệt Minh nhẹ nhàng nói: “Hai người vốn không liên quan gì, lại vì chuyện phát sinh mười năm trước, không hẹn mà xuất phát đến cùng mục tiêu, tương ngộ ở một nơi trên đường, cô nương khi đó nhìn bằng treo thưởng truy bắt Ngũ Độn Đạo của Đại Hà Minh, mà Ngũ Độn Đạo giờ này đang ở Phong Trúc Các lân cận hợp tác với giặc mộng kỳ quái, cô nương có thể có liên tưởng khác không?”.

Vô Song Nữ lập tức có liên tưởng, nghĩ đến Ô Tử Hư, nàng vì sao từ khi nhìn thấy bằng treo thưởng, lại cảm thấy quen thuộc Ô Tử Hư? Cho dù hấn biến thành Lang Canh, vẫn có thể vừa nhìn qua là nhận ra hấn. Nàng thấp thoáng nắm được đáp án, nhưng không muốn tiếp nhận.

Nhất thời nàng không biết nói gì.

Cô Nguyệt Minh nhìn nàng, hỏi: “Cô nương xem bức vẽ Vân Mộng nữ thần của Ngũ Độn Đạo, có cảm giác đặc biệt gì không?”.

Vô Song Nữ buột miệng đáp: “Không có cảm giác”.

Ánh mắt Cô Nguyệt Minh di chuyển ra ngoài cửa sổ, lẩm nhẩm: “Trời sáng nhanh thật! Đây là một đêm thật dài”.

Vô Song Nữ tâm thần bồn loạn, không lên tiếng đáp.

Cô Nguyệt Minh nhẹ nhàng hỏi: “Cô nương có dự tính gì không?”.

Vô Song Nữ đáp: “Ta muốn một mình yên tĩnh suy nghĩ”.

Cô Nguyệt Minh thở ra một hơi: “Ngàn vạn lần không nên chuyển mục tiêu hành thích sang Tiền Thế Thân, tình thế hiện thời rắc rối phức tạp, động một chỗ sẽ lan ra toàn cục, cho dù cô nương thành công, cũng không thể sống sót rời khỏi Lạc Dương thành, hà huống cô nương còn có một cừu nhân nữa, Qua Mặc mới là kẻ trực tiếp hạ thủ hại chết lệnh tôn”.

Vô Song Nữ hồi phục sự lạnh lùng, nói: “Chết có gì ghê gớm đâu”.

Cô Nguyệt Minh quay đầu lại, chăm chú nhìn nàng, nói: “Cô nương không có nghĩ qua tiến vào cố thành sao? Chỉ có ở trong thành tìm được di thể của lệnh tôn, mới có thể xác thực chứng minh lệnh tôn là anh hùng mà không phải là phản đồ, sửa lại án oan, cô nương càng có thể khiến lệnh tôn nhập thổ bình an”.

Vô Song Nữ thân kiều rung động, nhìn qua y, đôi mắt mỹ lệ tràn ngập sắc thái mị mị.

Ánh mắt hai người cuối cùng cũng tiếp xúc trực tiếp.

Một cảm giác khó tả đồng thời xâm chiếm toàn thân hai người.

Ánh mắt rời nhau.

Vô Song Nữ cảm thấy tim mình đập loạn, nàng không hiểu bản thân, không hiểu đã phát sinh chuyện gì.

Ánh mắt Cô Nguyệt Minh tựa như kích khởi một kỷ ức nào đó ẩn sâu trong nàng.

Cô Nguyệt Minh cũng tâm thần xao động, trong lòng không những cảm thấy xót xa và áy náy, thậm chí còn rất thống khổ, cảm giác chịu đựng không nổi.

Cô Nguyệt Minh vươn người đứng lên.

Vô Song Nữ mấp máy môi nhưng không nói gì.

Cô Nguyệt Minh bước chân nặng nề đi về phía cửa lớn, đến trước cửa thì dừng bước, không quay đầu lại, nói: "Nếu có một người có thể dẫn bọn ta đến cổ thành đã biến mất, người đó chính là Ngũ Độn Đạo, bởi vì hắn bị Vân Mộng nữ thần nhìn trúng. Chỉ cần cô nương nguyện ý, bọn ta có thể cùng đến Vân Mộng Trạch thử vận khí. Ta có một cảm giác, sự việc bắt đầu ở Vân Mộng Trạch, cuối cùng cũng có thể kết thúc ở Vân Mộng Trạch. Đó là một địa phương ly kỳ, chết ở nơi đó tốt hơn chết ở bên ngoài".

Thanh âm của Vô Song Nữ loáng thoáng: "Người vì sao muốn giúp ta chứ?".

Cô Nguyệt Minh quay người lại, chăm chú nhìn sâu vào trong mắt nàng, chân thành đáp: "Vì biết cô nương từng nói qua một câu với ta, Cô Nguyệt Minh ta nguyện trả bất cứ giá nào để biết câu nói đó là gì".

Nói rồi bước chân nhẹ nhàng tiêu sái đi luôn.

oOo

Dưới nắng mai chiếu rọi, đội thuyền phá sóng lướt trên mặt biển. Đội thuyền thanh thế to lớn trong sông rạch, ở trên biển bao la biển thành không đáng kể, còn có chút thận trọng dè dặt.

Hoa Mộng phu nhân bị dẫn đến khoang buồng rộng rãi của kỳ hạm, Phụng công công ngồi ở cái bàn đặt giữa khoang, đang nói chuyện với Nhạc Kỳ cung kính đứng bên cạnh. Khi

nàng bước vào khoang, Phụng công công nhìn qua nàng, còn Nhạc Kỳ thì ngược lại tựa như không chú ý đến bộ dạng của nàng.

Phụng công công trên mặt treo nụ cười ân cần, thân thiết nói: "Mời phu nhân ngồi!".

Tiếp đó ra hiệu cho Nhạc Kỳ, Nhạc Kỳ cúi đầu xuống, sau khi nghe Phụng công công thấp giọng phân phó mấy câu, thì lễ lui ra, trước khi đi ngang Hoa Mộng phu nhân, khẽ cười với nàng lộ ra mấy cái răng trắng bóng.

Đến khi Hoa Mộng phu nhân ngồi đối diện Phụng công công, nụ cười của Nhạc Kỳ vẫn lấp ló trong lòng nàng. Đây là lần thứ hai nàng tiếp xúc Nhạc Kỳ.

Thanh âm của Phụng công công truyền vào tai: "Phu nhân đêm qua ngủ ngon chứ?".

Hoa Mộng phu nhân thu nhiếp tâm thần, đáp: "Có thể coi là thế. Không biết đại công công triệu nô gia đến là có phân phó gì?".

Phụng công công đáp: "Phu nhân không nên nghĩ nhiều, ta chỉ là muốn tán gẫu mấy câu. Người già rồi, càng sợ tịch mịch. Con người rất là kỳ quái, mong ước nhất là được trường sinh bất tử, nhưng nếu thật sự không chết, nhìn từng người bên cạnh lần lượt mất đi, người khác thì xem ngươi là lão yêu quái, càng lúc càng ít người hiểu ngươi, muốn tìm một người tâm sự cũng không biết tìm nơi đâu, sống như thế cũng chẳng khác nào sống chịu tội, còn không bằng sớm từ giã cuộc đời, phải sạch hết thấy mọi thứ".

Hoa Mộng phu nhân không biết phải hồi đáp thế nào, nếu đồng ý thì chẳng khác nào hy vọng Phụng công công mau quy thiên, mà Phụng công công chính là lão yêu quái trong lòng tất cả mọi người.

Phụng công công hiển nhiên đang rất hứng thú trò chuyện: "Phu nhân không cần quá giữ lễ, cứ xem nơi này giống như nhà mình, có thể nói chuyện thoải mái, bất luận phu nhân nói gì, ta đều không để bụng. Để ta xem xem Nguyệt Minh vì sao chỉ bằng lòng dốc tâm sự với phu nhân".

Hoa Mộng phu nhân cảm thấy hoàn toàn không thể đoán được lão thái giám này, không nắm được lão thật sự muốn tán gẫu, hay là giở thủ đoạn tiêu trừ sự đề phòng của mình, nhằm toại nguyện một mục đích nào đó. Bất quá nghĩ đến mình như cá nằm trên thớt, bản thân lại hiểu biết có hạn, cả sự hiểu biết có hạn đó cũng sớm xuất ra rồi, có gì mà sợ chứ.

Lên tiếng: "Giả như trên tay đại công công có một viên linh đan trường sinh bất tử, đại công công có thể hủy nó hay là lập tức nuốt nó?".

Phụng công công bật cười: “Hỏi rất hay! Hỏi rất hay! Còn là một mũi châm thấy máu liền, hơn xa thiên ngôn vạn ngữ, chẳng trách Nguyệt Minh thích nói chuyện với phu nhân. À! Ta thật hy vọng tình huống phu nhân nói, có thể xuất hiện, để ta đưa ra lựa chọn, ta sẽ không chút do dự nuốt linh đan, tương lai hối hận thế nào là chuyện của tương lai. Đương nhiên ta hy vọng đó là chuyện tốt”.

Lại đổi chủ đề: “Ta bảo người hầm một bát canh bổ lấy đông trùng hạ thảo làm nguyên liệu chính, có thần hiệu bổ hư ích khí, còn có thể điều trị ho khan, đàm có máu, hen suyễn và đau đốn vùng eo, gối. Chút nữa ta sai người mang một chén đến khoang phòng của phu nhân”.

Hoa Mộng phu nhân kinh ngạc trong lòng, sự thẳng thắn của Phụng công công thật nằm ngoài ý liệu của nàng, câu cuối cùng càng có ý chỉ bảo, liền vội cảm ơn.

Phụng công công mặt lộ ra thần sắc suy nghĩ, một lát sau nói: “Hiện tại trên đội thuyền này, chỉ có ta, phu nhân và Nhạc Kỳ ba người là biết chuyện Sở hạp. Phu nhân nói ta nghe, nàng tin có một cái hộp như thế tồn tại không?”.

Hoa Mộng phu nhân lắc đầu đáp: “Tôi không biết”.

Phụng công công vui vẻ nói: “Đây là đáp án hợp lý nhất, đó là không biết việc không nên biết. Nguyệt Minh có nói với nàng về Mâu Xuyên không?”.

Hoa Mộng phu nhân rung động trong lòng, đổi là tình huống khác, nàng có thể theo phân phó của Cô Nguyệt Minh không thừa nhận, hiện tại nói hay không nói, đều không có khác biệt. Nàng thần nhiên đáp: “Có nghe Nguyệt Minh nhắc qua, thế nhưng ý không có giải thích Mâu Xuyên là ai, còn bảo tôi quên người này đi”.

Phụng công công ung dung thốt: “Thân phận chân chính của Mâu Xuyên, hiện giờ trong thiên hạ chỉ có một mình ta biết. Năm đó Mâu Xuyên thông qua Phu Mạnh xin Hoàng thượng tha tội chết, chỉ nói bản thân là di thần của nước Sở cổ, sự hình dung này cũng đích xác không cách sự thật bao xa, nhưng lại là sai một ly đi một dặm”.

Hoa Mộng phu nhân than: “Tôi có thể không nghe không?”.

Phụng công công kinh ngạc nói: “Phu nhân sợ à? Ta còn cho rằng phu nhân là loại người xem cái chết như không giống Cô Nguyệt Minh chứ, bằng không sao dám đối đầu với ta?”.

Hoa Mộng phu nhân không ngăn được cơn rung mình, cúi đầu khẽ nói: “Đại công công giết tôi đi!”.

Phụng công công khẽ cười: “Phu nhân hiểu lầm rồi, ta thật không có ý tổn hại phu nhân, tìm nàng đến thật sự là để tán gẫu, hiện tại muốn nói nàng nghe, cũng không phải chuyện gì quá to tát, không cần phải giết phu nhân diệt khẩu. Phu nhân còn muốn nghe không?”.

Hoa Mộng phu nhân nghĩ nghe hay không nghe, căn bản không có phân biệt. Bất luận sự tình phát triển thế nào, trừ phi Cô Nguyệt Minh có thể đánh bại bộ đội tinh nhuệ trên đội thuyền này, giết chết Phụng công công, mà chuyện đó là không có khả năng, vì thế cuối cùng bản thân vẫn là khó thoát cái chết.

Sau khi nghĩ thông suốt, Hoa Mộng phu nhân trấn định tâm thần, hỏi: “Mâu Xuyên thật ra là có thân phận lai lịch thế nào?”.

Phụng công công thông dong nâng tẩu thuốc bằng vàng đặt trên bàn lên, nhồi thuốc vào, sau khi nuốt khói nhả mây, ung dung đáp: “Chuyện này phải bắt đầu từ Chuyện thành, Sở vương vì cướp đoạt Sở hạp, phái xuất mãnh tướng hàng đầu, suất lãnh tám ngàn binh lính, đến bờ đông Vô Chung Hà mặt tây Chuyện thành thiết lập doanh trại kiên cố, xây dựng tám cây cầu nổi, toàn lực công đánh Chuyện thành. Đây là trận chiến thảm liệt nhất trong nước Sở thời kỳ đó, lại không được ghi chép vào sách sử, vì Sở vương xem trận chiến đó là sự đại sỉ nhục, bất kỳ ai dám truyền bá đều không giữ được mạng, đương nhiên càng không có ai dám ghi chép lại”.

Hoa Mộng phu nhân nghe kể cảm thấy lơ mơ, nhưng chỉ dám nghe không dám hỏi, tình huống hiện tại, nàng là chuột, Phụng công công là mèo, chỉ xem lúc nào Phụng công công chơi đùa chán thì ban cho nàng cái chết.

Phụng công công lại càng nói càng hứng thú, hăng hái nói: “Trận chiến công phòng sơn thành kéo dài tám năm, kết quả cuối cùng là thế nào, thật khiến người khó mà tưởng tượng. Thành chủ Chuyện thành đích thật không tồi, bằng vào hai ngàn binh lính, tài nguyên có hạn, kiên cường chống đỡ hơn tám năm, chỉ hận ông trời không đứng về phía y, bằng không hươu chết về tay ai, vẫn còn chưa biết”.

Hoa Mộng phu nhân chỉ có nhiệm vụ ngồi nghe.

Phụng công công chăm chú nhìn nàng hỏi: “Phu nhân có từng nghe một loại dịch bệnh, sau khi bệnh phát toàn thân nổi mụn đỏ, hô hấp khó khăn, không đến mười hai canh giờ thì mất mạng chưa?”.

Hoa Mộng phu nhân kinh hãi hỏi: “Đây là bệnh gì?”.

Phụng công công đáp: “Không ai biết bệnh gì. Trước đó chưa từng phát sinh, sau này cũng không phát sinh. Đây là loại ôn dịch đáng sợ có tính truyền nhiễm rất cao, không có phương pháp cứu chữa, chưa tiếp xúc qua bệnh nhân cũng có thể bị nhiễm, kỳ quái là ôn dịch chỉ lan truyền trong sơn thành, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, gần như đã giết toàn bộ người trong thành, khiến sơn thành biến thành một tòa thành tử vong, Chuyên thành giống như chịu sự khiển trách của ông trời, chỉ trong mấy ngày sụp đổ hệ thống phòng thủ, nhưng bộ đội Sở quốc vây thành chỉ có thể đứng ngoài thành trông mắt nhìn, không có ai dám tiến công vào thành”.

Hoa Mộng phu nhân có thể tưởng tượng tình huống đáng sợ khiến người nhìn thấy phát kinh trong thành khi đó. Bất luận trên tường thành, trong phòng ốc, đâu đâu đều là người chết vì dịch bệnh.

Phụng công công tiếp tục kể: “Số người may mắn không nhiễm bệnh trong thành còn không đến mười người, bọn họ hoảng loạn đào tẩu, mượn màn đêm che phủ lặng lẽ rời thành, chạy khỏi nước Sở. Bọn họ có thể thành công chạy thoát là đương nhiên, bởi vì bộ đội vây thành hoàn toàn rút khỏi bờ tây Vô Chung Hà, dưới tình huống như thế, ai dám đến gần sơn thành?”.

Hoa Mộng phu nhân hỏi: “Bọn họ không có mang Sở hạp đi sao?”.

Phụng công công lắc đầu đáp: “Chắc chắn không có. Mấy người thoát khỏi hạp kiếp Chuyên thành, chính là tổ tiên của Mâu Xuyên, bọn họ đời trước truyền đời sau, tiếp tục gìn giữ bí mật của Chuyên thành”.

Hoa Mộng phu nhân nhíu mày hỏi: “Sở hạp đó há không phải rơi vào tay bộ đội vây thành à?”.

Phụng công công đáp: “Theo lý là như thế, nhưng sự thực thì không phải là thế. Một tòa thành ôn dịch như vậy, ai dám tùy tiện xông vào? Sở tướng vây thành nghĩ ra một biện pháp trong khi không có biện pháp khả thi, đó là phóng hỏa thiêu thành, lửa lớn liên tục cháy bảy ngày bảy đêm, đến khi phòng xá trong thành sụp đổ, thi hài người hay thú vật đều hóa thành tro bụi, mới dám nhập thành tìm kiếm, nhưng không cách nào tìm được Sở hạp” .

Hoa Mộng phu nhân không hiểu hỏi: “Tổ tiên của Mâu Xuyên đã thoát khỏi nước Sở, sao biết việc phát sinh sau đó?”.

Phụng công công đáp: “Sau khi Chuyên thành bị hủy ba năm, tổ tiên của Mâu Xuyên có người bí mật trở về nước Sở, thu thập tình hình Chuyên thành, nhưng không thể tiếp cận Chuyên thành, bởi vì một dải Vô Chung Hà đã biến thành hiểm địa sói hoang hoành hành, chỉ

hỏi chuyện của thành từ những người phụ cận. Người này khẳng định gan lớn hơn trời, lại dám đến kinh đô Sở, còn nghe được một tin tức kinh nhân, đó là bộ đội vây thành khi đó sau khi về kinh đô Sở, chủ soái bị Sở vương chém đầu, từ đó có thể biết viên đại tướng đáng thương đó không hề tìm được Sở hạp”.

Hoa Mộng phu nhân hít vào một hơi khí lạnh thốt: “Thật cổ quái!”.

Phụng công công thốt: “Đúng là hết sức cổ quái, Sở hạp nếu ở trong tòa thành nát, sao có thể tìm không được chứ? Nếu là hộp sắt bình thường, có lẽ sẽ bị liệt hỏa đốt chảy, thế nhưng Sở hạp lại là thủy hỏa bất xâm, gươm đao cũng khó làm tổn hại cái hộp thần kỳ này”.

Tiếp đó than: “Sự thật thì ta luôn hoài nghi Sở hạp là kỳ sự mơ hồ không có thật, may mà có Nguyệt Minh xóa bỏ hoài nghi đó của ta, Mâu Xuyên tuy che giấu một phần sự thật, nhưng đại thể đều là lời nói thật”.

Hoa Mộng phu nhân hỏi: “Đại công công vì sao khẩn trương vì một cái hộp như thế?”.

Phụng công công khẽ cười đáp: “Ta suýt chút nữa quên nói với phu nhân một chuyện, đó là tổ tiên của Mâu Xuyên, đã chạy đến một địa phương an toàn, vì sao lại phải mạo hiểm quay ngược lại Sở quốc để thám thính tình hình cổ thành?”.

Hoa Mộng phu nhân ngạc nhiên nhìn lão.

Phụng công công thốt: “Phu nhân không nghĩ đến vấn đề này, đều vì phu nhân không để chuyện Sở hạp trong lòng. Người tổ tiên đó của Mâu Xuyên, có thể nói là người tầm bảo sớm nhất của Mâu thị gia tộc, bởi vì ông ta biết phương pháp mở Sở hạp, càng biết rõ trong Sở hạp có giấu vật gì. Hiện tại Mâu thị đã tuyệt tử tuyệt tôn, không còn lưu lại một ai. Nhìn khắp thiên hạ, chỉ có một mình ta biết được phương pháp mở Sở hạp, vì thế Sở hạp rơi vào tay ai cũng vô dụng, chỉ có rơi vào tay ta, bí mật của Sở hạp mới có cơ hội được giải khai”.

Hoa Mộng phu nhân hỏi: “Trong Sở hạp ẩn tàng bí mật gì chứ?”.

Hai con người giấu dưới mí mắt của Phụng công công phát ra ánh sáng kỳ dị nồng nhiệt, trầm giọng: “Đây chính là mục đích chuyến đi này của ta, những thứ khác đều không quan trọng”.

- o O o -